

tet, uanset i hvilken sammenhæng den begås. Det er også baggrunden for den lange række af initiativer, som regeringen har taget for at bekæmpe voldskriminaliteten, senest med voldspakken fra 1997.

Statistikken viser da også, at den gennemsnitlige strafmasse – dvs. den samlede mængde idømte ubetingede frihedsstraffe – er steget væsentligt op gennem 1990'erne. Rent faktisk er Danmark blandt de lande i Europa, der oftest idømmer ubetinget frihedsstraf, dvs. fængselsstraf, for vold. I statistikken udarbejdet af Euro-parådet i 1999 overgås Danmark i denne henseende kun af Grækenland og Rusland, og vi ligger næsten på linje med Albanien.

I regeringen tror vi imidlertid ikke på, at kriminalitet kan bekæmpes alene med skærpede straffebestemmelser. I lige så høj grad er der brug for kriminalpræventive, sociale og behandlingsorienterede initiativer. Derfor har regeringen også sat massivt ind på disse områder. Det indgik i voldspakken fra 1997 og er også et centralt element i regeringens seneste udspil om bekæmpelse af ungdomskriminalitet fra oktober måned 2000.

Som forslagsstillerne selv er opmærksomme på, er Straffelovrådet i øjeblikket i gang med at foretage en samlet vurdering af strafferammerne i straffeloven, og rådet vil eventuelt på baggrund heraf komme med indstilling om lovændringer. Det arbejde er sat i gang som opfølgning på en vedtagelse her i Folketinget under en forespørgselsdebat om voldskriminalitet.

Udviklingen er hidtil gået i retning af afskaffelse af minimumsstrafferammer i vores straffelov.

Jeg synes, at vi skylder både Straffelovrådet og os selv, da det er Folketinget, der har besluttet at igangsætte det arbejde i Straffelovrådet, at vi ikke foretager vidtgående principielle ændringer af strafferammerne i straffeloven, før vi har et sagkyndigt beslutningsgrundlag i form af en betænkning fra Straffelovrådet.

Beslutningsforslaget lægger også op til, at der skal idømmes en minimumsstraf for voldtægt. På dette område har vi jo hen over sommeren haft en omfattende debat om strafniveauet, navnlig i forlængelse af to konkrete sager i Århus, som statsadvokaten i øvrigt har anket til landsretten, hvoraf den ene netop i disse dage behandles af Vestre Landsret.

Der har været synspunkter fremme i debatten om, at der i de senere år er sket en lempelse af det generelle strafniveau i voldtægtssager. Der-

for vil jeg gerne slå fast, at det aldrig har været mit eller regeringens ønske, at der skulle ske en sænkning af straffen i voldtægtssager. Vi anser stadig væk voldtægt for en særdeles alvorlig forbrydelse, hvor straffen må udtrykke en klar og markant fordømmelse af forbrydelsen.

Samtidig vil jeg gerne slå fast, at det jo på ingen måde er sikkert, at der er sket en generel ændring af strafniveauet for voldtægtskriminalitet. Der har således været peget på i debatten, at udviklingen kan skyldes en ændret anmeldelses- eller tiltalepraksis i voldtægtssager, så domstolene nu behandler flere sager, hvor offer og gerningsmand kender hinanden i forvejen – dvs. inden for parforholdet eller samlivet – eller hvor personerne i høj grad er tæt forbundet med hinanden, og forholdsvis færre sager om overfaldsvoldtægter, som jo giver den strengeste straf.

Efter min opfattelse er det vigtigt at få afklaret, om der er sket en glidning af straffen i voldtægt. Derfor har jeg bedt Rigsadvokaten undersøge dette spørgsmål. Det har jeg gjort for længst. Når vi får resultatet af denne undersøgelse her sidst på året, vil jeg tage stilling til, om der er behov for initiativer på området.

Som jeg har sagt, så har det aldrig været vores holdning, at der skulle ske en sænkning af straffen i voldtægtssager. Men heller ikke på dette område tror jeg, at minimumsstraffe er vejen frem. Som jeg tidligere har nævnt, er udviklingen hidtil gået i retning af afskaffelse af minimumsstrafferammer i straffeloven.

Jeg tror i den forbindelse, at det er vigtigt at være opmærksom på, at en forhøjelse af minimumsstrafferammer i bl.a. volds- og voldtægts-sager ikke indebærer, at der altid vil blive idømt en frihedsstraf af den længde, der angives som minimumsstraf.

Forslagsstillerne lægger jo selv op til, at domstolene fortsat skal kunne idømme betingede domme. Der lægges også op til, at straffen fortsat skal kunne fastsættes under strafminimum, hvis betingelserne for strafnedsættelsen i straffelovens §§ 84 og 85 er opfyldt.

Selv om jeg mener, at domstolene i meget vidt omfang følger de signaler om strafniveauet, som vi her fra Folketinget sender i forbindelse med vedtagelse af lovforslag og lignende – det har vi senest set i forbindelse med voldspakken fra 1997 – så tror jeg, at vi som yderste konsekvens risikerer, at domstolene i videre omfang idømmer betingede domme eller henfører strafbare forhold under mildere straffebestemmelser, hvis